

Sygn. akt: S/ 7/2017

WYROK

Warszawa, dnia 17 listopada 2017r.

Trybunał Arbitrażowy do Spraw Sportu przy Polskim Komitecie Olimpijskim

w składzie:

r.pr. Romana Troicka-Sosińska - Przewodnicząca Zespołu Orzekającego
adw. Jerzy Szleszyński - Członek Zespołu Orzekającego
prof. Henryk Goik - Członek Zespołu Orzekającego

na podstawie Art. 82 Statutu Trybunału Arbitrażowego do Spraw Sportu przy Polskim Komitecie Olimpijskim, po rozpoznaniu w dniu 23 października 2017r. skargi [REDACTED] na orzeczenie [REDACTED] z dnia 9 czerwca 2017r., trybie art. 45a ust. 3 ustawy z dnia 25 czerwca 2010r. o sporcie, postanawia:

1. oddalić skargę [REDACTED] na orzeczenie [REDACTED] z dnia [REDACTED] r, w całości,
2. ustalić wpis ostateczny od skargi na 1000 zł i kosztami postępowania obciążyć w całości skarżącego.

[REDACTED]

Uzasadnienie

██████████ w trybie art. 45c ust. 2 ustawy z dnia 25.06.2010r. o sporcie (Dz. U. 2016.176) w dniu 3.07.2017r. (data stempla pocztowego) wniósł odwołanie od orzeczenia ██████████ z dnia ██████████ r. ██████████ doręczonemu obwinionemu w dniu ██████████ r. Orzeczenie ██████████ zostało zaskarżone w całości.

██████████ zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- 1) Naruszenie przepisu art. 45b ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 2010r. o sporcie w związku z art. 147 regulaminu dyscyplinarnego ██████████ mające istotny wpływ na wynik sprawy poprzez niesporządzenie przez organ II instancji uzasadnienia orzeczenia z dnia ██████████, i doręczenie obwinionemu jedynie odpisu tego orzeczenia, co uniemożliwiło obwinionemu z punktu widzenia obrony realizację jego prawa, a także merytoryczne odniesienie się do orzeczenia.
- 2) Naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 45b § 4 ustawy z dnia 25 czerwca 2010r. o sporcie poprzez wadliwe zastosowanie i przyjęcie, że prowadzenie postępowania karnego przeciwko obwinionemu przez Sąd Rejonowy w ██████████ II Wydział Karny (sygn. akt ██████████ nie wykluczyło możliwości wszczęcia przeciwko obwinionemu postępowania dyscyplinarnego o ten sam czyn, pomimo że w momencie wszczęcia w ██████████, w stosunku do obwinionego postępowania dyscyplinarnego toczyło się przeciwko niemu już postępowanie karne o ten sam czyn, zaś norma określona w art. 45b § 4 ustawy o sporcie mogła mieć zastosowanie wyłącznie do postępowań dyscyplinarnych wszczętych po 22 września 2015r. (data wejścia w życie ustawy o zmianie ustawy o sporcie).
- 3) Naruszenie przepisu art. 111 § 1 w zw. z art. 146 § 1 pkt. 1 regulaminu dyscyplinarnego ██████████ mające istotny wpływ na wynik sprawy, wobec braku wezwania tłumacza dla przetłumaczenia pism składanych w postępowaniu w języku obcym przez obwinionego, w sytuacji gdy dokumenty te miały znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i świadczyły o okolicznościach uzasadniających zaliczenie na poczet orzeczonej kary dyscyplinarnej kar zastosowanych w stosunku do obwinionego przez Sąd Rejonowy w ██████████ II Wydział Karny na podstawie wyroku z dnia ██████████, sygn., akt ██████████ skutkiem czego materiał dowodowy jakim dysponował organ II instancji był niekompletny, a co w konsekwencji doprowadziło do nierozpoznania przez organ II instancji istoty sprawy i bezzasadne oddalenie odwołania obwinionego.

- 4) Naruszenie przepisów regulaminu dyscyplinarnego mające istotny wpływ na wynik sprawy, to jest przepisu art. 118 w zw. z art. 142 § 2 poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów i uznanie, że w stosunku do obwinionego nie wystąpiły okoliczności uzasadniające zaliczenie na poczet orzeczonej kary dyscyplinarnej kar zastosowanych w stosunku do obwinionego przez Sąd Rejonowy w [REDAKTOWANE] II Wydział Karny na podstawie wyroku z dnia [REDAKTOWANE] r. sygn.. akt [REDAKTOWANE], a odnoszących się do tego samego czynu, pomimo że:
- W rezultacie toczącego się przed Sądem Rejonowym w [REDAKTOWANE] Wydział II Karny postępowania karnego obwiniony został skazany na karę grzywny w wysokości 6500 zł, którą uiszczył dopiero po jej rozłożeniu na raty.
  - Wskazana kara orzeczona wyrokiem z dnia [REDAKTOWANE] r. osiągnęła w stosunku do obwinionego cele zapobiegawcze i wychowawcze.
  - Obwiniony nie pełni żadnych funkcji w strukturach [REDAKTOWANE] od przeszło dwóch lat.
  - Jego obecna sytuacja finansowa i zdrowotna nie pozwala mu na uiszczenie kary pieniężnej w kwocie 10.000 zł.
- 5) Naruszenie przepisów regulaminu dyscyplinarnego mające wpływ na wynik sprawy tj. przepisu art. 118 w zw. z art. 137 § 2 poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów i w rezultacie orzeczenie wobec obwinionego kary niewspółmiernej do wagi popełnionego czynu, w sytuacji gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w szczególności zeznania zawodników klubu [REDAKTOWANE] wskazują na to, że uczestnictwo obwinionego w procederze korupcyjnym było rezultatem presji wywieranej na niego przez zwierzchników, którzy wykorzystując przymusowe położenie obwinionego, pod groźbą usunięcia go ze struktur klubowych, wymagali od niego uczestnictwa w „zbiórce”.

Skarżący mając na uwadze wskazane wyżej zarzuty wnoszą o:

1. Uchylenie zaskarżonego orzeczenia i umorzenia postępowania dyscyplinarnego w całości, ewentualnie
2. Zmianę orzeczenia w całości, poprzez orzeczenie wobec obwinionego [REDAKTOWANE] kary pieniężnej w kwocie 1500 zł jako kary zasadniczej, przy jednoczesnym rozłożeniu wskazanej kwoty na 10 rat, ewentualnie
3. uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie w całości do ponownego rozpoznania przez organ II instancji.

Dodatkowo, w każdym przypadku skarżący wnoszą o zwrot na rzecz obwinionego kosztów niniejszego postępowania w tym kosztów zastępstwa prawnego wg norm.

██████████ w toku postępowania zajął stanowisko w sprawie skargi składając przy piśmie z dnia ██████████ r. jako własne stanowisko ██████████ w przedmiocie zasadności skargi ██████████, zawierające wniosek końcowy o oddalenie skargi w całości jako bezzasadnej.

██████████ stosunkując się do zarzutów skargi podnosi:

1. Zarzut skargi sformułowany w pkt. 1 jest niezasadny - odpis orzeczenia ██████████ wraz z uzasadnieniem został doręczony pełnomocnikowi obwinionego - dowody na doręczenie w aktach sprawy.
2. W sprawie zarzutu sformułowanego w pkt. 2 - ██████████ wskazuje, że autor skargi mylnie łączy ze sobą odpowiedzialność dyscyplinarną i karną w ten sposób, że z uwagi na brak w dniu wszczęcia postępowania dyscyplinarnego w ██████████, przepisu art. 45b ust. 4 ustawy o sporcie w aktualnym brzmieniu, wykluczone jest prowadzenie przeciwko niemu postępowania dyscyplinarnego o ten sam czyn. Pogląd ten w ocenie ██████████ jest błędny. Specyfika odpowiedzialności dyscyplinarnej wywodzi się charakteru stosunków, które łączy ten rodzaj odpowiedzialności. Przewinienia dyscyplinarne dotyczą naruszenia pewnych reguł postępowania w danym środowisku i państwo w tym zakresie sędowało określone uprawnienia właściwym organom funkcjonującym w tych środowiskach. Podstawą odp. dyscyplinarnej są czyny godzące w dobro danej służby czy też godność wykonywanego zawodu. Odpowiedzialność dyscyplinarna nie wyłącza możliwości pociągnięcia określonej osoby za ten sam czyn do odpowiedzialności karnej, cywilnej czy administracyjnej. Brak ukarania za przestępstwo, w tym nawet wyrok uniewinniający nie wyłącza odpowiedzialności dyscyplinarnej, gdyż nie wyklucza to ustalenia, że zachowanie danej osoby naruszyło godność służby.
3. Także zarzut zawarty w pkt. 3 skargi w ocenie ██████████ nie zasługuje na uwzględnienie - obowiązkiem obwinionego reprezentowanego przez profesjonalnego pełnomocnika było przedłożenie do akt sprawy dokumentów przetłumaczonych na język polski.
4. Nie zasługuje na uwzględnienie wg ██████████ zarzut zawarty w pkt. 4 skargi. ██████████ w uzasadnieniu orzeczenia wskazała dlaczego nie może zaliczyć obwinionemu na poczet kary dyscyplinarnej - kar zastosowanych w postępowaniu karnym. Prawo karne wyznacza w ocenie ██████████ minimalny poziom wymagań wobec obywateli. Postępowanie dyscyplinarne jest prowadzone w ramach stowarzyszenia, do którego przynależność jest dobrowolna. Stowarzyszenie opiera się na przeważającej lojalności stowarzyszenia i jego członków,

dlatego wymagania dotyczące przestrzegania reguł stowarzyszenia są nieporównywalnie wyższe niż w przypadku prawa karnego procesowego, które zabezpiecza jedynie minimum wymagań i lojalności procesowej oskarżonego.

przyznaje, że Regulamin Dyscyplinary w § 142 dopuszcza możliwość zaliczenia kar zastosowanych w stosunku do obwinionego przez organy państwowe czy sądy powszechne w toku postępowania pozostającego w ścisłym związku z prowadzonym postępowaniem dyscyplinarnym. Jednak w przedmiotowej sprawie obydwa organy dyscyplinarne nie dostrzegły możliwości zastosowania tej konstrukcji. W ocenie organów dyscyplinarnych skalę zjawiska, ilość czynów korupcyjnych, których dopuścił się obwiniony, brak skruchy, niska motywacja, dojrzały wiek piłkarski – powoduje, że uwzględnienie kary wymierzonej obwinionemu w postępowaniu karnym przy wymierzaniu kary dyscyplinarnej w ocenie byłoby rażąco niesprawiedliwe.

5. Nieuzasadniony jest także w ocenie zarzut sformułowany w pkt. 5 skargi. Zarzut niewspółmierności kary oznacza brak proporcji między przewinieniem a karą, zaś w ocenie organu dyscyplinarnego wymierzona kara jest adekwatna do stopnia winy skarżącego, znacznej liczby zarzutów, osiągnięty dzięki korupcji awans sportowy i korzyści majątkowe płynące z premii uzyskanych za wygrane mecze. Ponieważ skarżący nie kwestionował okoliczności ustalonych w postępowaniu dyscyplinarnym obu instancji, twierdzenie że orzeczona kara jest niewspółmierna do popełnionego czynu jest pozbawione podstaw.

Zespół Orzekający Trybunału stwierdza, że w aktach postępowania dyscyplinarnego złożonych przez znajdują się m.in. następujące dokumenty:

Karta nr 29 - wniosek o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności dyscyplinarnej w tym karze 1.500 zł rozłożonej na 10 rat z uwagi na trudną sytuację finansową i zdrowotną obwinionego.

Karta nr 43 - zeznanie w charakterze świadka złożone w dniu r. w toku postępowania karnego,

Karta nr 58 - wyrok w sprawie z dnia r.

W uzasadnieniu orzeczenia dyscyplinarnego z dnia - na karcie nr 26. stwierdziła, że obwiniony odpowiedzialności swojej nie kwestionuje, poddał się dobrowolnie karze, przedstawił dowody na zły stan zdrowia, co miało uzasadniać wymierzenie mu kary w wys. 1.500 zł z rozłożeniem na raty. Wniosku tego nie uwzględniła z uwagi na niewystarczającą dolegliwość proponowanej przez obwinionego kary.

Komisja Dyscyplinarna wzięta także pod uwagę, w jej ocenie, niewłaściwą postawę obwinionego podczas jego zeznań w charakterze świadka na rozprawie w Sądzie w dniu [REDAKTOWANO] r.

Podczas rozprawy przed Trybunałem w dniu [REDAKTOWANO] r. pełnomocnik obwinionego [REDAKTOWANO] podtrzymał wszystkie wnioski i zarzuty zawarte w skardze. Skarżący wskazał, że prowadzenie postępowania dyscyplinarnego o ten sam czyn, który był objęty postępowaniem karnym jest możliwe dopiero po wejściu w życie art. 45b ustawy o sporcie tj. począwszy od dnia 22 września 2015r. Pełnomocnik obwinionego dodatkowo wyjaśnił, że uzasadnienie orzeczenia [REDAKTOWANO] otrzymał dopiero w dniu [REDAKTOWANO] r. Ponadto wyjaśnił, że dokumenty w języku [REDAKTOWANO] które zostały w zupełności pominięte przez organy dyscyplinarne [REDAKTOWANO] zostały złożone w toku postępowania przed organami dyscyplinarnymi [REDAKTOWANO] I instancji wraz z wnioskiem o dobrowolne poddanie się karze. W ocenie obwinionego organy dyscyplinarne [REDAKTOWANO] powinny wezwać obwinionego do złożenia tłumaczenia przysięgłego tych dokumentów w określonym terminie pod rygorem ich pominięcia. Dopiero po bezskutecznym wezwaniu do przedłożenia tłumaczeń złożonych dokumentów ich całkowite pominięcie przez organa dyscyplinarne byłoby usprawiedliwione. Skarżący podtrzymał także zarzuty naruszenia przepisów postępowania dyscyplinarnego tj. niezastosowanie przewidzianej w § 142 Regulaminu Dyscyplinarnego możliwości zaliczenia kary wymierzonej w postępowaniu karnym na poczet kary w postępowaniu dyscyplinarnym oraz zarzut niewspółmierności wymierzonej kary do wagi przewinienia.

Pełnomocnik [REDAKTOWANO] podczas posiedzenia Trybunału podtrzymywał stanowisko zajęte przez [REDAKTOWANO] w piśmie z dnia [REDAKTOWANO] r. Dodał, że być może, że uzasadnienie orzeczenia [REDAKTOWANO] zostało doręczone pełnomocnikowi obwinionego dopiero w dniu [REDAKTOWANO] r. ale w ocenie [REDAKTOWANO] okoliczność ta nie stanowiła przeszkody do złożenia skargi do Trybunału. Dodatkowo pełnomocnik [REDAKTOWANO] wyjaśnił, że ta okoliczność mogłaby stanowić podstawę do otwarcia terminu do złożenia skargi do TAS w późniejszym czasie lub też skarżący z ostrożności procesowej mógł złożyć skargę ale zastrzec sobie możliwość poszerzenia argumentacji skargi po otrzymaniu uzasadnienia. Dodatkowo pełnomocnik [REDAKTOWANO] wskazał, że zarzuty skarżącego przedstawione w skardze do Trybunału są tożsame z podnoszonymi w skardze do [REDAKTOWANO] albowiem skarżący nie podniósł nowych zarzutów a co szczególnie istotne w tym postępowaniu okoliczności sprawy i zakres zawinienia jest niesporny, ponieważ jest zawarty w przeprowadzonym postępowaniu karnym prawomocnie zakończonym. Jak wiadomo, obwiniony w

postępowaniu dyscyplinarnym nie kwestionował stawianych mu zarzutów, zaś sprawa dotyczy wyłącznie wymiaru wymierzonej kary w postępowaniu dyscyplinarnym i odmowy częściowego choćby zaliczenia kary pieniężnej wymierzonej w postępowaniu karnym na poczet kary wymierzonej przez organy dyscyplinarne [REDACTED]

Zarzuty skarżącego odnoszące się do niewspółmierności kary do zarzucanych obwinionemu czynów i porównanie kary finansowej wymierzonej w postępowaniu karnym z karą finansową wymierzoną w postępowaniu dyscyplinarnym pełnomocnik [REDACTED] uznaje za bezpodstawne. W ocenie [REDACTED] przestępstwo korupcji w sporcie w polskim prawie karnym nie ma zbyt wysokiej rangi – świadczy o tym wysokość grożących za to przestępstwo kar w kodeksie karnym. Natomiast w sporcie – którego istotą jest współzawodnictwo i obowiązują ścisłe reguły - korupcja, tak jak doping w rażący sposób wypacza istotę sportu, dlatego przypadki korupcji wymagają wymierzania szczególnie surowych kar. Pełnomocnik [REDACTED] stwierdził, że obwiniony nie został przez Sąd karny zbyt surowo ukarany zaś stosunek obwinionego do popełnionych deliktów nie jest w ocenie [REDACTED] odpowiedni. Na dowód tego nieodpowiedniego stanowiska [REDACTED] przedstawił protokół zeznań obwinionego w charakterze świadka przed sądem karnym po wydaniu przez Sąd wyroku w jego sprawie w dniu [REDACTED] r. w sprawie [REDACTED]

Zespół orzekający TAS oddalając skargę obwinionego podziela w niniejszej sprawie w całości stanowisko [REDACTED]

Przede wszystkim wskazać należy, że obwiniony nie kwestionuje zarzucanych mu deliktów dyscyplinarnych. Natomiast istotą zajmowanego przez obwinionego stanowiska i stawianych organom dyscyplinarnym [REDACTED] zarzutów od początku było kwestionowanie możliwości „ponownego” w jego przekonaniu ukarania obwinionego w postępowaniu dyscyplinarnym, a następnie kwestia wysokości wymierzonej obwinionemu w postępowaniu dyscyplinarnym kary pieniężnej. Sprawa złożonych przez obwinionego dokumentów w języku [REDACTED] w ocenie obwinionego wyjątkowo istotna, w ocenie [REDACTED] marginalna, ponieważ [REDACTED] oceniał stopień zawinienia [REDACTED] przy popełnianiu 28 czynów korupcyjnych i osiągnięte przez obwinionego w efekcie korupcji przychody z [REDACTED] i premii meczowych w latach [REDACTED]. Zatem aktualny stan zdrowia obwinionego w ocenie jego przewinień i możliwości uiszczenia wymierzonej kary pieniężnej nie był w ocenie [REDACTED] na tyle istotny, by wzywać obwinionego do złożenia przetłumaczonych dokumentów – wskazujących na odbywaną przez obwinionego rehabilitację. Z drugiej strony Trybunał stwierdza, że obowiązkiem obwinionego, który był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w postępowaniu przez organami dyscyplinarnymi [REDACTED] było

przedłożenie dokumentów, które miały w jego ocenie znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i świadczyły o jego aktualnym stanie zdrowia, niezdolności do pracy czy sytuacji rodzinno-finansowej – skoro obwiniony twierdził, że nie jest w stanie grożącej mu kary finansowej zapłacić, bez uszczerbku dla utrzymania rodziny.

Zespół orzekający TAS w tym zakresie uznaje, że obwiniony w dokumentach złożonych w toku postępowania przed organami dyscyplinarnymi [REDAKTOWANE] a także w dokumentach załączonych do akt sprawy w związku z wnioskiem o obniżenie opłaty od skargi nie wykazał, że jest w trudnej sytuacji finansowej i nie przedstawił swojej sytuacji rodzinnej w sposób wystarczający do uznania, że uiszczenie zasądzonej kary pieniężnej spowoduje uszczerbek w utrzymaniu jego i jego rodziny. Przedłożone przez obwinionego dokumenty są niepełne i niespójne. W aktach sprawy dyscyplinarnej znajduje się oświadczenie obwinionego wskazujące, że mieszka w [REDAKTOWANE], także z dokumentu PIT wynika, że obwiniony pracuje w [REDAKTOWANE]. Natomiast do wniosku o obniżenie opłaty od skargi obwiniony załączył rachunki za prąd w miejscu zamieszkania [REDAKTOWANE]. Obwiniony przedłożył zaświadczenie, że zarabia ok. 2000 zł miesięcznie i oświadczył, że ma na utrzymaniu żonę i dwoje dzieci, ale ta okoliczność nie została poparta żadnymi dokumentami. Ponadto oświadczenie obwinionego jest niewiarygodne, ponieważ z doświadczenia życiowego wynika, że koszt utrzymania czteroosobowej rodziny w Polsce znacznie przekracza kwotę 2000 zł miesięcznie.

Zupełnie chybiony jest zarzut obwinionego w sprawie niemożności ukarania obwinionego w postępowaniu dyscyplinarnym po wymierzeniu mu kary za ten sam czyn przez sąd karny. Stanowisko obwinionego, jakoby było to możliwe dopiero po wejściu w życie nowelizacji ustawy o sporcie, która weszła w życie w dniu 22 września 2015r. jest nietrafne. Nowelizacja ustawy pozwoliła obwinionemu na złożenie skargi na rozstrzygnięcie dyscyplinarne [REDAKTOWANE] do Trybunału a następnie stworzyła możliwość złożenia skargi do Sądu Najwyższego w okolicznościach wskazanych w art. 45d ustawy. Natomiast skarżący nietrafnie kwestionuje możliwość zbiegu odpowiedzialności karnej i dyscyplinarnej w jego sprawie.

Zasada zbiegu odpowiedzialności karnej i dyscyplinarnej jest powszechnie stosowana w polskim porządku prawnym. Odpowiedzialność dyscyplinarna może być związana z czynami, które nie podlegają odpowiedzialności karnej. Wyodrębnienie procedur odpowiedzialności dyscyplinarnej i nadanie jej pozasądowego charakteru znajduje podstawę w specyfice poszczególnych grup zawodowych oraz ochronie ich autonomii i samorządności. Nie jest wyjątkiem sytuacja zaistniała w tym przypadku, że czyn stanowiący przewinienie dyscyplinarne, wypełniający jednocześnie znamiona przestępstwa lub wykroczenia podlega odpowiedzialności

dyscyplinarnej niezależnie od odpowiedzialności karnej. Nie kwestionuje się konstytucyjności zbiegu za ten sam czyn różnych rodzajów odpowiedzialności, w tym zwłaszcza odpowiedzialności dyscyplinarnej i karnej. Stosowanie zbiegu odpowiedzialności nie musi być wprost wyrażone w przepisach dyscyplinarnych polskiego związku sportowego. Brak precyzyjnej regulacji zbiegu odpowiedzialności karnej i dyscyplinarnej w przepisach dyscyplinarnych [REDAKTOR] nie jest przeszkodą ani błędem. Wystarczające jest bowiem, że w przepisach dyscyplinarnych [REDAKTOR] przewidziane jest zawieszenie biegu przedawnienia karalności przewinienia dyscyplinarnego na czas prowadzenia postępowania przez organy ścigania (art. 52 Regulaminu) oraz zasada nie zaliczania na poczet kar dyscyplinarnych zastosowanych w stosunku do obwinionego przez sądy powszechne kar, w toku prowadzonych postępowań karnych, pozostających w bezpośrednim związku z prowadzonym postępowaniem dyscyplinarnym (art. 142 § 2 Regulaminu).

Jednocześnie zarzut obwinionego, że kara pieniężna zastosowana przez organy dyscyplinarne [REDAKTOR] jest wyższa od wymierzonej przez Sąd Karny nie może być uznany za słuszny z przyczyn przedstawionych przez [REDAKTOR] w niniejszym postępowaniu, które Trybunał w całości uznaje za słuszne.

Przewinienie dyscyplinarne obwinionego godzi wprost w istotę sportu. [REDAKTOR] oraz drużyna [REDAKTOR] w której grał a także trenerzy przed dwa sezony [REDAKTOR] obiecywali i wręczali korzyści majątkowe sędziom za korzystne dla nich rozstrzygnięcia rozgrywek [REDAKTOR]. Za wygrane mecze zawodnicy otrzymywali premie finansowe, z tych premii składali się na kolejne łapówki. Niestety kara przewidziana za to przestępstwo przez kodeks karny nie jest zbyt wysoka. Także kara wymierzona obwinionemu przez sąd karny nie była dolegliwa – 1 rok pozbawienia wolności z zawieszeniem na dwa lata i 6.500 zł grzywny. Dlatego też organy dyscyplinarne [REDAKTOR] słusznie wymierzyły [REDAKTOR] karę pieniężną w wysokości 10.000 zł. W ocenie Trybunału kara ta nie jest wygórowana biorąc pod uwagę czas popełniania przez obwinionego czynów korupcyjnych, działanie w zorganizowanej grupie i jego wyjaśnienia, w których uznał, że takie postępowanie jest w Polsce normalne. Trybunał podziela też zapatrywanie organów dyscyplinarnych [REDAKTOR] że postawa obwinionego już po wymierzeniu mu przez Sąd kary, prezentowana podczas składania zeznań w charakterze świadka wskazywała na brak należytego dystansu i krytycyzmu do procedury korupcyjnego w którym obwiniony brał udział.

W ocenie Trybunału zarzut wymierzenia przez [REDAKTOR] kary pieniężnej w wysokości wyższej niż kara grzywny wymierzona przez sąd nie zasługuje na uwzględnienie. Trybunał stoi na stanowisku, że przewidziane w przepisach dyscyplinarnych obowiązujących w sporcie kary, w niektórych przypadkach, muszą być surowsze niż

represja w prawie karnym. Przykładowo przewidziana w sporcie kara dożywotniej dyskwalifikacji sportowca profesjonalnego jest w zasadzie dożywotnim zakazem wykonywania zawodu, gdy w myśl art. 39 pkt. 2 w związku z art. 43 § 1 kk, nawet za bardziej karygodne czyny będące przestępstwami odpowiednik tej sankcji w postaci zakazu wykonywania zawodu lub prowadzenia określonej działalności gospodarczej może być orzeczony tylko na czas do 10 lat.

Rozpoznając zarzut niezaliczenia kar zasądzonych od obwinionego w postępowaniu karnym na poczet kary w postępowaniu dyscyplinarnym Trybunał przyjął za trafne stanowisko [REDAKTED] w tym przedmiocie. Biorąc pod uwagę skalę zjawiska, ilość czynów korupcyjnych, których dopuścił się obwiniony, brak skruchy, niską motywację sprawcy a także wiek obwinionego w momencie popełnienia deliktów dyscyplinarnych byłoby to rażąco niesprawiedliwe.

Rozstrzygnięcie w sprawie kosztów postępowania zostało wydane zgodnie z treścią art. 98 kpc w związku z art. 103 Statutu Trybunału.

[REDAKTED]